

INDO-CHINOIS

légal

Số 9

0\$03

TỔ-QUYÊN

DÉPOT LÉgal
INDOCHINE
N°22013



Tổ-Quyên công Tân-Hồng leo thang giây ra ngoài chạy chốn

Độc-giả mua TỔ-QUYÊN số 10 sẽ được biếu :

Giang-Nam Kiếm Hiệp số I

Chuyện một thiếu-niên võ-sĩ tiếng tăm lung lầy, đã làm
lung động cả toàn quốc Trung-Hoa

80 2305

UỐNG VÀO KHOI NGAY

Phạm - phòng — Phòng - tích

Bệnh này làm cho chậm đường sinh nở, chẳng nên coi thường. Không cứ đàn ông, đàn bà, từ khi lấy vợ, lấy chồng thường hay mắc bệnh ấy cả. Mắc bệnh ấy bởi những khi uống rượu say, ăn cơm no, làm việc nhọc mệt, dầm bùn, lội nước mà vội ham mê sắc dục. Hoặc những ngày quá nóng mà phòng dục quá độ cũng thành bệnh ấy. Khi phát bệnh : đầy hơi, ợ chua, trong bụng vận khí nổi từng cục rồi lại tan, đau lưng, tức ngực, chân tay buồn mỏi, da vàng hoặc xám, đi đứng thở ầm ầm, mi mắt chập chờn như buồn ngủ, ăn không ngon, ngủ không yên .. Người bị lâu năm còn đầy da bụng, sắc mặt vàng.

Phương thuốc Phạm-phòng này là một phương rất kinh nghiệm chữa nghìn người không sai một, không những chữa khỏi bệnh phạm phòng mà chữa được cả bệnh đau dạ dày, đầy hơi, khi thống, cảm nhiễm lam-sơn trướng khi thấp khi xung lâm đều khỏi cả. Thực là một thứ thuốc gia truyền hay nhất trong các phương thuốc chữa bệnh phạm phòng. Giá 6p 50

Nhà thuốc Lê-huy-Phách đã làm những sách thuốc có giá trị để tặng quốc dân.

Ở gần mời lại lấy. Ở xa gửi 0\$03 tem hoặc hỏi xin ở các nhà đại lý.

1) HAI BỘ MÁY SINH DỤC. — Nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà và những bệnh thuộc về tinh khí của đàn ông. Có chụp ảnh các bộ phận sinh dục.

2) PHONG TÌNH CĂN BỆNH. — Nói rõ những bệnh phong-tình, cách phóng bệnh, cách dùng thuốc. Có chụp ảnh các hình vi-trùng những bệnh ấy.

3) BỆNH NGUYÊN. — Nói rõ căn nguyên các chứng bệnh? vì đâu mà có? cách phòng bệnh? cách uống thuốc? công dụng các thứ thuốc.

CÁC NHÀ ĐẠI-LÝ :

Haiphong : Nam-Tân, 100 Bonnal, Hải-đương : Phú-văn, N^o 3 Paul Doumer. Nam-dinh : Việt-Long 28 Rue Champeaux. Thái-binh : Minh-Đức, 97 Jules Piquet. Lạng-sơn : Lý-xuân-Quý, 10bis Rue du Sel. Hongay : Hoàng - đình - Quý, N^o 5 Rue des Théâtres. Ninh-binh : Ích-Trí : 41 Rue du Marché. Vinh Sinh-Huy, 59 Phố Ga. Huế : Vân-hòa 29 Paul Doumer. Tuy - hòa : Nguyễn - xuân - Thiều. Quy - nhơn : Trần-văn-Thắng Avenue Khải - Định. Nha-trang : Nguyễn-dình-Tuyên, tailleur Tonkinois. Soigon : Dương-thị-Khuyến 109, Rue d'Espagne. Vientiane : Phạm-thị-Lộc, Rue Tafforin.

Quyên hỏi ra mới biết: chủ bản chỉ vì có thơ từ đi lại với người tình cũ, bị Trịnh-Lang bắt được, nên bị giải ra bờ sông hành tội. Hân, phần thương chủ bị chết oan phần sợ vạ lây đến mình, nên mới quyết liều tự tử trước, cho tấm thân đỡ nhục. . .

Vì cái tục vùng đó, hễ gái nào có ngoại tình, là bị gia-tộc nhà chồng cứ việc đem giết chết, hoặc trôi sông, không còn phải chình-báo gì cả.

Theo lời con thị-tỳ, Quyên biết Hồng-nương mới bị giải ra bờ sông khi này. . . Nàng không kịp hỏi kỹ cùng, vội sách gươm chạy tới thẳng bờ sông. . .

Tới nơi, thấy một đám đông đương vây quanh một đôi trai gái khóa thân. Đôi này, đã bị đánh đập thâm tím cả người, và sắp-sửa bị đóng đinh chân tay vào bè chuối. . .

Thấy sự quá giã-man tàn ác, Quyên chẳng nghĩ phải chái gì nữa, liền hét to một tiếng, vung gươm trém bừa bộn tàn bạo kia. Chỉ trong một loáng cả bọn hơn mười người đã bị Quyên giết không còn một mống. Khi cứu xong mới biết Hồng-nương đây lại là Hồng-khác, chứ không phải « Tân-hồng, vị hôn-thê của Sinh ! »

Quyên thất vọng. Nhưng nghĩ cứu được đôi thanh-niên nam-nữ này đã thoát tay tàn-ác, lại được sinh-toàn xum-hợp với nhau... Bất giác Quyên cũng được thỏa lòng: đã làm trọn được một việc nghĩa.

Sau khi rục-rã bọn Hồng phải mau mau xa chạy cao bay. . . Quyên bèn lộn lại phủ Thiên-vương. . .

Nàng nghĩ thầm :

— Ta đã có lòng cứu vớt chàng bao nhiêu lần thoát miệng hùm nọc rắn, thì việc cứu Tân-hồng ngày nay ta cũng coi như một việc nghĩa-hiệp ấy thôi. Ta đã nhận lời tất phải làm cho chọn-vẹn lời hứa, còn tâm họ đôi với mình sau này ra sao, ta không còn nghĩ tới làm chi. . .

Khi nàng về tới vương-phủ thì đã gần tới 10 giờ đêm rồi. Nàng đi vòng quanh ngắm nhìn địa thế một lát, rồi dùng thang giây

cả quyết vượt tường trèo vào. Khi đã qua được mấy tầng hào lũy rồi, nàng bèn núp trên một nóc lầu, ngấm nhìn từ phía... Thấy : lầu các trùng điệp, phòng ốc tung hoành không biết Hồng bị giam-cấm ở khu nào ?

Bây giờ mới 10 giờ tối, mà các phòng trong phủ đều thấy đèn lửa tắt ngấm, Quyên nghĩ thầm :

— Có lẽ hẳn lại đem đồ-đăng đi cướp-phá một hạt nào gần đây hẳn thôi ! » Nàng lại lầm nhảm nói thầm :

— « Bọn chấp chính đều biết những trận cướp phá lớn xảy ra quanh miền Trường-Giang, đều có bàn tay sắt của « đại vương » kia nhúng vào ! Ngặt vì sợ thế-lực hẳn, hai là các ngài cũng được chăm-mút ít nhiều ! nên, thầy đều làm lơ mặc dầu hẳn ngang nhiên thi-hành những thủ-đoạn tàn-khốc... »

Vượt qua được hai tòa lầu, Quyên bỗng thấy ở căn phòng lầu thứ 3, đèn nền sáng choang, và bóng người lố-lổ đầy phòng. Vì đứng xa quá nên Quyên phải rán mắt nhìn mãi mới nhận thấy rằng chúng đương mở sòng sóc-đĩa để bóc lột nhau ! Những kẻ có máu-mặt quanh vung, nếu muốn được « đại vương » che-chở cho, thì mỗi tuần phải vác bạc nghìn đến « chơi xuân » ở phủ đại-vương một vài canh. Cứ mỗi canh bạc như thế đại-vương thu lời được hàng răm bảy nghìn là ít !

Quyên mừng rỡ nghĩ thầm :

— Gặp dịp chủ nhà đây tở đương cay ăn, cay gỡ trong cuộc đồ đen, thật là may cho công việc của ta quá !

Nàng đoán Tân-Hồng tất bị giam ở phía sau lầu, nên nàng cứ truyền nóc nọ sang mái kia, đi hết tòa lầu sau cùng, thì tới một cái vườn hoa rất lớn. Trong vườn dựng lên vô số những đình đài lâu-các, khiến cho nàng bâng-khuâng bơ ngỡ, không biết nên tiến về ngã nào ?... Thử lắng tai nghe, thấy bốn bề im lặng như tờ, ngoài tiếng cú kêu đêm tối, dề khóc canh-trường, tiệt nhiên không còn thấy tiếng gì khác nữa.

Nàng thấy vậy, bất-giác thấy bối-rối bấn-khoăn, cau mặt lắc đầu nghĩ thầm

— Đối với một khu-vũ rộng lớn mệnh mỏng thê này, Tân-Hồng khác nào con én trong rừng sâu, con tôm trong vực thẳm, ta còn biết đâu mà tìm-kiếm cho thấy được giờ? Than ôi! cậu Lương-sinh ôi, cậu cứ ngồi một chỗ nói trắng, cậu tưởng tìm Tân-Hồng như sờ vật trong túi, nào có hiểu đâu cơ-sự khó - khăn cực khổ thê này!

Nàng đứng vịn vịn trên nóc lầu một lát, rồi lặn sang phía cuối lầu... Cũng đi tìm-kiếm qua loa một lát rồi về, chứ việc gặp mặt Tân Hồng đành là tuyệt-vọng rồi.

Đứng trên nóc lầu, nhìn xuống vườn đào, bỗng thấy có vật trắng - trắng động dậy, nàng mừng thầm, đoán cái bóng trắng đó có lẽ là Tân-Hồng cũng nên!

Vội vàng tụt xuống mặt đất, đi tới gần chỗ đó, quả nhiên thấy hình một thiếu nữ bận đồ trắng: đương ngồi tựa vào gốc cây mà nức-nở khóc-thảm... Quyên không còn ngờ vực gì nữa, liền đến vỗ vai ngọt ngào nói:

— Hồng-nương! Hồng-nương! cô nương còn nhớ Lương-Sinh hay quên? nếu...

Thiếu-nữ kia bỗng rật mình kinh ngạc, dú lên một tiếng vừa mừng:

— Trời ơi! Lương công-tử ơi! công-tử đã đến đây ư?
(bỗng òa lên khóc): công - tử đến chậm mất rồi! việc lỡ mất rồi... hồng hết cả rồi, trời ơi!... Tân-Hồng bạc-mệnh đến thê này là cùng!... Mấy năm mong đợi uổng công, chậm chễ nửa ngày hóa ra lỡ làng một kiếp...

Đền đó, thiếu-nữ ghen ngào không nói được nữa...
Tổ-quyên ôn tồn nói:

— Tôi đây, không phải Lương công-tử, song chính công tử sai tôi đến đây để giúp đỡ cô nương được sở lòng thoát lưới đó. Cô nương cứ tỉnh-tâm mà nghe theo cách-thức sắp đặt của tôi, tự nhiên chỉ trong vài giờ sẽ gặp được cố-nhân, không việc gì nguy hiểm lỡ làng đâu mà ngại!....

Thiếu nữ bỗng đứng vùng dậy, tròn đôi mắt ngạc-nhiên nhìn thẳng vào mặt Tổ-Quyên rồi hỏi :

— Vậy thì người là ai ? mà nghe thanh âm bình như...

Tổ-Quyên vội đáp :

— Hình như đàn bà ..phải không ? Vâng, thật chính là ... chính là cháu .. gọi công-tử bằng « cậu » ! Vì biết thiếp có đôi chút võ nghệ, lại là chỗ máu-mủ thân tình, nên công-tử mới đem trách-cứu cô nương mà hoàn-toàn phó thác cho thiếp...Nếu không tin thì ...

Thiếu-nữ vội nói

— Sao lại không tin ! Nhưng ... (thở giải, rồi lại dướm nước mắt, vừa khóc vừa nói : nương-tử đèn chập tắt rồi ! Tân-Hồng đã vô phúc thành người bỏ đi mất rồi !... giá đến hôm qua thì nàng còn ở đây...

Tổ-Quyên kinh ngạc, la lên rằng :

— Ủa ! Tân-Hồng đi rồi ? vậy thì cô em là ai ?

Thiếu-nữ đáp

— Tôi là Lục-Châu là ..

Tổ-Quyên vội hỏi :

— Là thị-nữ thân-tín của Tân-Hồng phải không ?

Lục-Châu gạt đầu, rồi lại sụt sùi nói :

— Nương-tử ơi, cái tình cảnh của cô cháu tôi từ khi bước chân vào lâu đài này, thật là muôn vàn cực khổ. Chỉ vì cô tôi quá nặng tình với Lương công tử, chớ không chịu để cho đại-vương đây được sâu động đến mình vâng, tha hồ cho đại-vương khuyển rồ hét lời, dọa nạt đủ các, dùng hết uy quyền thế lực, mà kết cục vẫn không đánh đổ được tấm lòng sắt đá của Hồng-nương. Vì thế nên Đại-vương sinh căm thù, trong mấy tháng nay đây dọa cô nương tôi rất khổ. đến nỗi cô tôi phải quên-sinh mấy lần, nếu mà không có tôi hết lòng khuyên giải.

Muôn dấy vào cảnh nhục nhằn cho bỏ gút, đại-vương bèn âm

mưu bán cô nương tôi cho một cụ Trưởng-Mà là chủ một nhà Thanh-lâu lớn nhất ở xóm Vân-hồ. Chập tối hôm qua con cụ dầu ấy đã đem gia-nhân xe ngựa đến đây bức bách đem cô tôi đi mất rồi. . . mà đã tới đó thì thế nào cô nương tôi cũng phải chết, vì không chịu ô-nhục đến thân danh. . .

Tổ-Quyên sột ruột vội hỏi :

— Em chắc là Tân-Hồng cô nương bị đưa đến xóm Vân-Hồ à ?

— Sao lại không chắc ! Chính bạn tôi là con Tể-Liêu đã đưa cô nương tôi đến đó,

Tổ-Quyên ngần ngại nói :

— Ở đây có tới ngót mười nhà chứa, không hiểu Tân-Hồng bị đưa vào nhà nào ?

Lục-Châu nói :

— Nghe đầu nhà ấy trông xốn xáo, và trước cửa hai cây liễu.

Nếu vậy thì ta có thể tìm được.

Nói đoạn, không kịp từ biệt Lục-Châu, nàng vọt nhảy lên mái nhà, chớp mắt đã biến mất.

Đêm đã khuya, bên bên hàng phố đã ngủ yên phẳng phác, vậy mà trong một tòa lầu nguy nga tráng lệ bên hồ kia. . . đèn lửa vẫn sáng choang, bọn má phấn cùng khách làng chơi đương lơ lửng cười đùa như sấm. Tổ-Quyên đứng xa nhìn thấy những trò cợt nhả thô tục, nàng bỗng cau mặt than thầm :

— Nếu không nặng nghĩa vì ai, cứ chi ta phải lạc loài đến đây

Nàng leo lên một cây dương, rồi trườn sang nóc lầu, đứng ngấm trông địa thế. Thấy qui mô rất rộng, ba bốn lớp nhà ngang giọc bát vắn với nhau, mỗi lớp lại chia ra vô số phòng nhỏ. Tổ-Quyên đi lần từng phòng để nghe ngóng. Quanh co tìm mãi, vẫn không biết Tân-Hồng ở chỗ nào. Đi quá vào phía trong, chợt thấy tiếng nói lát-sát từ một căn phòng nhỏ đưa ra. Quyên lại gần lắng nghe, bất giác nàng mừng rỡ đoán thầm :

— Có lẽ chính Hồng ở phòng này rồi. Nàng lẳng tai nghe thấy tiếng mụ dẫu khi đổ dánh khi dọa nạt, song thiếu-nữ kia cứ khăng-khăng một mực thề chết không nghe. Sau khi thấy mụ vùng-vằng đi xuống rồi. Quyên mới luồn qua cửa sổ phẩy thân vào trong phòng. Thiếu-nữ, có lẽ tưởng mụ dẫu lại vào, nên cứ ngồi bùng mắt khóc. Kịp khi nghe tiếng lạ, mới giật mình ngừng lên. Sực thấy người ẩn mặc kỳ quái, ngỡ là quân gian lẻn vào. Trong tức thẳng-thột, nàng đứng vùng dậy toan chạy, nhưng lại định ngay được thần, nàng ngồi phịch ngay xuống ghế, nghiêm xác hỏi :

— Người muốn gì ta ?

Tuy cô trấn-tĩnh nhưng vẫn không giấu nổi vẻ run sợ. Quyên cài dao vào bao, rồi ôn-tồn nói :

— Xin cô-nương chớ sợ, thiếp vâng lệnh Lương công tử đến đây để cứu cô-nương đây.

Nghe đến tên Lương-công-tử. Hồng bỗng rất nầy mình sùng sốt hỏi :

— Lương công tử ?

Quyên điềm nhiên đáp :

— Vâng chính Lương công tử đã hết sức dò-la tìm kiếm cô-nương, và khẩn-khoản nhờ thiếp tìm kiếm hộ, nay nếu cô nương còn nghĩ đến thâm tình của công tử nên mau mau theo thiếp ra khỏi nơi miệng hùm nọc rắn này...

Thấy Hồng bùng mắt khóc, Quyên rúc.

— Thôi cô nương hãy dẹp bớt nỗi thương-tâm lại, mà sửa soạn theo thiếp kéo canh tàn đêm sáng không thể thoát thân được nữa.

Hồng trầm ngâm một lát, bỗng đứng vùng dậy, đột ngột hỏi:

— Công tử giờ ở đâu ?

— Ở một chỗ chưa tiện nói, lát nữa sẽ biết.

— Người là thế nào với Lương công-tử ?

Miệng hỏi, mắt nhìn chăm chặp vào mặt Quyên, để quan hình sát xác. Thấy Quyên đỏ mặt, đáp không gãy gọn. Hồng bỗng sầm mặt nói :

— Người đi ra mau. Ta không thể đi theo người được.

Thấy Quyên sửng sốt ngạc nhiên Hồng nói tiếp :

— Ta không thể nào tin lời người được. Ta chắc người đến đây chỉ là cái quí-kế của con mù dầu sai khiến đó thôi.

Thầy bảo mình là Sở-Khanh đồ-đảng Tú-Bà, Quyên giận đầy ruột, nhưng vẫn cố giữ vẻ ôn-hòa mà rằng :

— Tôi không ngờ cô-nương là người thông minh mà lại xét người sai lầm đến thế ! Nhưng mà thôi, tôi chỉ xin hỏi một câu rằng : nếu tôi có tang-vật của công-tử cho cô-nương xem, liệu cô-nương có chịu tin hay không ?

Hồng nhìn Quyên thấy nét mặt phong lưu diễm-lệ, có cái cốt-cách thanh-nhã như thần-tiên .. Nàng bỗng tự hỏi : mình đã nông-nổi ngờ lầm người anh-thư hiệp-nữ. Nàng bèn gượng hỏi :

— Tang vật gì ? hãy cho tôi xem thử.

Thầy Quyên lấy ra một cái hộp nhỏ, Hồng nhắc trông đã ngờ-ngợ rồi, kịp khi mở hộp thấy đôi vòng ngọc, Hồng bỗng dú lên một tiếng, rồi níu lấy Quyên vừa khóc vừa nói :

— Nương-tử tha lỗi cho tôi ! nương tử cứu tôi với !

Quyên vội gạt đi mà rằng :

— Thôi được, cô nương hết ngờ thiếp là đủ, bất tất phải tha-thiết nặng lời. Ta cần phải sửa soạn mau lên mới kịp, kéo gần sáng mặt rồi. Xin đem những tư trang gói lại, còn thì vứt hết cả lại. .

Hồng đương thu-sập gói ghém, bỗng thấy nàng hoảng hốt run-sợ, chạy lại cầu cứu với Quyên :

— Trời ơi, tiếng dầy con mù dầu đã thấy lẹp kẹp lên cầu thang đó ! biết làm thế nào bây giờ ?

Quyên ra hiệu bắt Hồng phải ngồi yên, rồi nàng đón gót đi ra phía cửa. Giữa lúc ấy thì cánh cửa từ từ ngỏ ra, con mụ béo phê béo phê đứng đỉnh từ ngoài bước vào... Quyên nấp ở khe cửa, thừa cơ tổng cho mụ một quả thui vào cổ, khiến cho mụ ngã đồng-kềnh ra sàn gác. Nàng chìa dao găm vào cổ bắt phải nằm im, rồi lấy dây trói chặt tứ chi, bắt nằm lù-khu một số.

Đoạn rồi, lại theo như cách cứu Lương bữa trước, nàng lấy khăn tay buộc chéo 2 cổ tay Hồng lại, cồng lên lưng, rồi nín thang gậy mà lên nóc nhà.. Mụ dầu cứ trở mặt nhìn theo hai hăm răng cứ nghiêng ken-két, cảm tức không thể sé thịt ăn gan kẻ thù cho đỡ giận.

Hai người vừa lên khỏi nóc nhà, liền nghe tiếng con mụ dầu lu-loa kêu cứu; kẻ thấy nhà trên nhà dưới cùng sồn-sáo náo động, hàng mấy chục gia-nhân hò-hét nhau kiếm tìm gây-guộc để đuổi bắt quân gian.

Hồng thấy tình-hình thế, kinh-hãi không còn hồn vía nào nữa. Trái lại, Quyên vẫn cứ cười nói như thường, hình như không nhớ rằng mình đang ở nơi hiểm địa vậy.

Khi nàng đã bấu cây dương liễu, đem được Hồng ra ngoài đường cái rồi. Lắng tai nghe phía trong thấy tiếng quát tháo reo hò càng dữ, nhưng cửa ra đường vẫn chưa thấy mở. Quyên bật cười nói:

— Có lẽ chúng tướng bọn ta hãy còn ở trong đó, nên đương hò hoán nhau vây bắt đó!

Khi hai người đi được nửa dặm, Hồng ngảnh lại thấy đèn đuốc sáng rực, bóng người lao xao, nàng tổng cuống-quít gọi Quyên:

— Trời ơi! chuy binh đã đuổi đến sau lưng kia rồi! biết làm thế nào?

Quyên mỉm cười đáp:

— Sợ quí gì! Chúng nó có muốn chết thì cứ đuổi đến đây.

Thấy Hồng quá sợ, cuống cẳng không chạy được.

Quyên ái ngại nói!

— Thôi, chẳng hơi đâu sát hại bọn sâu bọ ấy làm gì, lại thêm làm cô-nương phải khiếp sợ, âu là ta chạy trước đi là êm chuyện.

Nói đoạn, nàng công Hồng mà chạy thẳng một mạch nhanh như gió, khi đặt Hồng xuống ngồi nghỉ, ngánh lại đã không trông thấy bóng đèn đuốc đâu nữa.

Đi vừa đèn lúc rạng đông thì đến chỗ Lương-sinh đợi. Nàng gõ cửa, Lương nghe tiếng vội chạy ra. Kịp khi thấy mặt người cũ liền chạy lại nắm lấy tay nhau mà ngấn dài than thở. Trông nhau giọt lệ chảy rào, mừng mừng tủi tủi siết bao là tình !

Hai bên hỏi-han tíu-tít, vui sướng đến nỗi quên phứt cả cái cô ân nhân, đã có công cải tạo cho cả cuộc đời của hai người. Kịp khi nhớ ra thì Quyên đã biến đi đâu từ lúc nào rồi ! Hai người cùng băn-khoăn hỏi-hận, không biết làm thế nào cho được nữa.

Chiều hôm ấy, Lai người đương ngần ngơ mong mỏi Quyên, thì Quyên đã từ ngoài khoan thai vui vẻ bước vào. Miệng đơn đả hỏi :

— Chào hai bác ! vẫn được bình-an đó chứ !

Nghe thấy tiếng Quyên, hai người mừng rỡ như mẹ cha sống lại, reo lên một tiếng vui xướng rồi cùng chạy ra mời vào. Khi đã mời Quyên ngồi lên ghế rồi, Lương và Hồng đều ngồi thụp xuống đất vừa khóc vừa lay . . . Tổ Quyên ngạc nhiên vội nhảy xuống đỡ dậy mà rằng :

— Tôi chịu thâm ân, may thừa dịp báo đền được đôi chút, đó là sự rất thường, hà tất hai bác lại sử nặng tình quá thế.

Hồng không nghe cứ ngồi lý dưới đất vừa lay vừa khóc lướt mướt mà rằng :

— Nương-tử cứu tôi với ! . . . Nương-tử đã làm phúc thì làm phúc cho tót, cho tiểu-thiếp được nhờ . . .

Quyên càng kinh dị vội hỏi :

— Tôi làm điều gì không được chọn vẹn ? Xin cứ nói thẳng cho biết.

Hồng nói :

— Thiếp với con Lục-Châu tuy nghĩa thì thầy trò, mà tình thật quá chị em tâm-huyết. Cô cháu đã thề với nhau cùng sống cùng chết. Nay một mình thiếp được sở lòng tháo cũi mà riêng Lục-Châu vẫn còn bị giam-hãm trong chốn lao-lung. Lòng thiếp không thể nào an-tâm sống một mình cho được. Bây giờ chỉ còn trông cậy vào nương-tử mà thôi. Nương-tử đã làm ơn cái tử hoàn sinh cho vợ chồng thiếp, xin thấu đến cái khổ tình thiếp mà ra tay tế-độ cứu nốt con Lục-Châu cho. . . Như thế thì công đức thực vẹn tròn, một nhà thiếp sẽ đời-đời kiếp-kiếp không bao giờ dám quên ơn hải hà của nương tử. . . Thấy Lương cũng hết sức kêu nài, Quyên không thể sao được, đành phải gắng-gượng nhận lời cứu dúp.

Nói đoạn nàng từ biệt ra về, mặc dầu cho vợ chồng Lương-Sinh vật nài thề nào cũng không chịu ở lại nữa . . .

Thấy vậy Hồng vừa lo ngại vừa ân-hận, nói với Lương :

— Tôi thấy mặt nàng có vẻ lạnh-lùng sâu thẳm, khi ra tới cửa hai mắt gấp-gay trợn luôn, như thể không nén được nỗi khổ tâm gì, chỉ muốn bật òa lên tiếng khóc . . .

Lương bỗng sầm mặt nói :

— Thì tôi đã bảo : phải nên dè-dặt, đừng thầy người ta hảo tâm mà lợi dụng quá độ . . .

Thầy Hồng gục đầu vào tay ghế, Lương sợ phát ý bèn nói chữa :

— Nhưng không hề gì. Nàng là người khẳng - khái anh-hùng. đã hứa sao tất làm được đúng như thề. Còn cái tâm sự riêng của nàng thì mình biết sao được !

Thì, quả vậy. Quyên không bao giờ sai lời hứa. chập tối hôm ấy đã thấy lảng-vảng ở trước phủ Thiết-tý thiên vương rồi. Nàng không ngỡ như lần trước nữa, bèn theo lối cũ truyền qua tường, nóc, vào thẳng hậu đường, chỗ mà nàng đã gặp Lục-Châu bữa trước. Tới thấy một vườn u ám, bốn phía lặng tờ ; nàng vợ vẫn tìm quanh, mà bóng hồng vẫn tịt mù nào có thấy.

Nàng đứng đợi hồi lâu, chỉ thấy sương sa ướt cỏ, gió động đầu cành, ngoài ra vẫn chẳng thấy tăm rạng gì cả.

Bỗng thấy có tiếng sô-sát xa xa, vắng vắng lại như có tiếng nữ-nhi kêu khóc. Nàng chợt dạ sinh nghi, liền đón gót chuyền lên nóc nhà, theo phía có tiếng ồn ào tìm đến. Thì, thấy tiếng huyền nào ấy phát ra chính ở cái phòng mà chúng đánh bạc bữa trước,

Thình lình nghe rõ tiếng kháu âm con Lục-Châu nói lớn :

— Thân tôi chỉ đèn chết là cùng ! ông chỉ có thể giết được tôi chứ không thể . . .

Một cái tát bốp, khiến cho Lục-Châu ngã nhào. Nhưng tiếng hân vẫn léo nhéo :

— Tha hồ cho tát, đánh . . . tôi là người con gái vô tội ! Tôi chỉ tin cậy ở ông trời thôi !

— Này trời này ! bốp bốp ! chát !

Tiếng người đàn ông khóc nói :

— Thôi đánh nó làm quái gì ! Xe ngựa đã chờ ngoài cổng kia rồi ! cứ khiêng tuột nó vút vào hòm xe, thế là gọn chuyền !

Bỗng thấy tiếng vật lộn lục đục, kể thây tiếng thiêu-nữ kêu cứu thất thanh, rồi thấy cánh cửa mở toang, hai tên lực sĩ túm bốn chân tay Lục-Châu khiêng ra ngoài. Lục-Châu đầu tóc lòa xòa, vừa kêu hét vừa hết sức lăn lộn rầy rụa, nhưng vì sức yếu không lại, nên vẫn bị hai gã kia khiêng đi một cách dễ dàng.

Quyên ngồi trên nóc lầu đối diện, nên nhìn được hết mọi cách hành động giã man của bọn này. Nàng nghĩ thầm :

— Không biết chúng khiêng Lục-Châu đi đâu đây ? hay có khi lại khiêng bán cho trùm thanh-lâu cũng nên ! Vì đó là cách báo thù rất đặc-ý của bọn quỷ sống không toại được dục-tình ! Vừa rồi chúng nói : có xe đợi ở cổng, tất sẽ khiêng ra đấy. Ta nên trông ra đó mà đón đánh cướp lấy Lục-Châu thì hơn.

Vừa lăm-nhắm trù tính phương-kê, vừa len-lén theo hút bọn này. Khi thây chúng khiêng qua dãy hành-lang, sắp ngoặt

vào một lối hẻm, do hai vách tường ép lại. Một ý kiên nảy ra, nàng bỗng đi lại chiến lược, nghĩ thầm :

— Ngoài công tất đồ đảng chúng hợp đông. Ta đánh tuy không khó, song rất nguy-hiểm cho việc cứu Lục-Châu. Bất nhúc ta hạ-thủ ngay đây là hơn !

Một cái bóng đen trên ngọn tường rơi vụt xuống, hai tên kia hoảng hồn, vừa kịp rú lên một tiếng thì một gã đã bị lưỡi dao găm đâm suốt qua họng rồi. Nhanh như chớp. Quyên dọt theo đứa kia, phóng cho một lưỡi phi-đao trúng giữa xương-sông, bị ngã sấp mặt xuống. Nàng chạy tới tổng cho một nhát nữa, kết quả nốt tinh-mạng.

Tuy vậy, mấy tiếng kêu thất-thanh của hai tên nọ, cũng đã lọt vào trong phủ rồi. Quyên bỏ mặc hai xác chết với tiếng hô-hoán phía trong, liền nấn ôm sốc Lục-Châu lên vai, cầm cổ chạy miết ra phía ngoài. Chẳng ngờ đi cùng lối hẻm ấy, bỗng thấy sừng-sững một bức tường chắn ngang, tuy có cửa thông ra ngoài, song bị khóa chặt. Liệu chừng không thể phá nổi khóa. Quyên đành phải rống Lục-Châu chạy quanh trở lại ... Nghe bốn bề, tiến : nào động cẳng dũ, bất giác Quyên cũng phải bối rồi lo sợ. Muốn tìm lối ra, nhưng nhất-thời mắt hoa trí loạn, hóa ra chạy lạc đường, càng chạy càng thấy quanh co khuất-phục đường lối tung-hoành ; ngược mắt trông chỉ thấy cây mọc lơ nhô, lầu các trập-trùng, không biết đâu là đông tây nam bắc nữa ! Hỡi con Lục-Châu thì nó vì quá khùng-khếp mà hoảng mất trở liêu thành ra càng chạy càng thêm đưa mình vào tử-địa mà không tự biết !

— Ôi ! nó đây rồi !

Một tên gia đình sịch gặp Quyên, kêu tru lên một câu như thê, rồi quăng gậy chạy biến ...

Quyên hoảng sợ không dám chạy thẳng nữa, vội chạy xuyên qua rừng cây, vừa toan dẽ sang phía hữu. Chợt nhòa thấy phía chân trời rạng sáng một vùng, Quyên sức nhớ ra mà rằng :

— Nay gần cuối tháng, khuya mới có trăng. Vậy chỗ rặng sáng kia đích là hướng đông rồi.

Khi nhận ra phương hướng rồi, nàng lại từ phía hữu chạy tạt sang phía tả yên chí là sắp tìm được lối ra. Mỗi khi thấy đóm đuốc của bọn gia-đình sục tìm, thì nàng lại phải lần tránh, có ý dè dặt sức lực chờ khi nguy bách lắm sẽ bay. Chợt trông thấy bóng cây dương phía ngoài tường, Quyên mừng-rỡ nói rằng :

— Hà ! ta đã nhận được lối trèo vào lúc nầy kia rồi !

Thình-lình thấy một tiếng thét vang như sấm sét :

— Hãy ! con tặc-tý khôn nạn hiện ra đây rồi ! Hãy cho bay biết cái tay sắt của thiên-vương nhà mày.

Tiếng thét vừa rút, một cái bóng người to lớn như hộ-pháp, từ trong mái hiên nhảy vọt ra ..

Biết là cái giờ nguy-hiểm đã tới nơi rồi, Quyên vội vàng chạy lùi lại mười bước, đặt Lục-Châu xuống.. Ngảnh lại thì Thiết-tý thiên-vương đã đuổi tới nơi rồi. Lẹ như con én, Quyên nhảy tránh sang một bên, mà thét lên rằng :

— Thằng xúc-sinh nầy, đừng quen lây sức dè người ! nếu không lùi lại thì chết tươi bây giờ !

Tuy dọa già vậy, nhưng thấy sức vóc hăn to lớn quá, rong lòng cũng ghê sợ, nên phải đứng thủ thế rất cẩn thận.

Còn Thiên-vương trông thấy hình-vóc một đứa con loát-choắt, mà dám đại ngôn thế. Bất giác bật cười mà rằng :

— Đòi với con chột nhắt nầy, ta cần gì phải dùng khí giới, ta chỉ dùng ngón tay út mà bắt sống ngươi cho mà xem !

Vừa nói vừa đứng dĩnh dặt thanh đồng-chùy xuống đất. Quyên thừa lúc Thiên-vương chột cúi xuống, liền phi-thân đá một đá cực mạnh vào giữa nách, khiến cho Thiên-vương chịu xương vai, liệt hẳn mất một cánh tay.

(Đón xem số sau)

Một cách giản tiện khiến cho những người xem truyện được nhớ lâu

Những người không có bệnh ở tim ở óc, thì bất cứ một chuyện gì đã đề ý lời đều nhớ mãi không bao giờ quên, nhất là tên các xứ sở trong những truyện « trường thiên đại hải » cũng đều nhớ được cả. Trái lại những người có bệnh ở nơi đó thì xem truyện này quên truyện khác, không bao giờ kể được chuyện mình đã xem một cách rành-mạch cho người khác nghe.

Nhờ khoa học nhà thuốc THƯỢNG-ĐỨC vừa phát minh một thứ thuốc gọi là BỒ - TÂM, bán giá đặc biệt 0p 50 một hộp. Mỗi hộp dùng được 5 hôm. Những người nào có các chứng hay quên chỉ dùng hai hộp là được vừa ý.

Thuốc này còn trị được các chứng vì tâm não sinh ra như nóng lòng sốt ruột, đêm ngủ hay rứt mình, mơ mộng. Quả tim đập mạnh trong người thường bàng-hoàng mê lỉnh. Nhất là trí óc hay quên và hơi sức cảm một sự gì thì trong người thấy khác như buồn rầu không muốn làm ăn gì và nhất là « chông ngực » lại khiến cho người ta sức động bồi hồi. . .

Như thế dùng BỒ-TÂM sau không những khỏi còn thêm trí khôn, sinh trí nhớ . . . Các cô các cậu khi nghĩ hè, các ông bà khi làm việc bằng trí óc nhiều nên dùng thêm rất hay.

Tổng phát hành: THƯỢNG-ĐỨC

15 Phố Nhà Chung (Mission) Hanoi

ĐẠI LÝ . — Haiphong VĂN-TÂN 8 hàng Kênh — Nam-dinh VIỆT-
LONG 28 Champeaux và 225 Maréchal Foch — Vinh SINH KUY 59
Maréchal Foch — Faifo PHÁT THÀNH 225 Rue pont Japonais — Nha
trang NGUYỄN BÌNH TUYẾN Tailleur Tonkinois — Uông bí MAI
VĂN-LAN 33 Rue Vernaz — HONGAY HOÀNG-QUÝ 5 Rue théâtre —
Cam pha Port TRẦN LUÂN ĐÓN Dépôt Journaux — Tuyên quang
NGUYỄN HỮU DZU 44 Rue des Mandarins — Lạng sơn LY XUÂN
QUY 10 Rue du Sel — Việt tri — TẠ BÌNH KHƯƠNG Rue Việt Lợi —
Bắc ninh VINH SINH 164 Rue Tiên An — Sơn tây PHÚ LƯƠNG —
Rue Courbet — Hai dương PHÚ VĂN 3 Paul Bert — Ninh bình ÍCH
TRÍ 41 Rue Marché — Tuy Hòa THANH TÂM Rue du Phủ — Sông
cầu Mme TRẦN BÌNH LONG Village Long bình — Saigon TRẦN
NGUYÊN CÁT 81 Boul Charner — Pnom Penh TRẦN BA (VIỆT KIỀU)
59 Rue Dela porte.

Im.p Lê-Cường - Hanoi

Certifié exact 1700 exemplaires
Hanoi le 16-10-36
Le Directeur
PRIMERIE LE-CUONG
DE HUE HANOI